

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **J. Š.**, narozený X,
bytem J. J. R. 957/56, P.,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/6530/18 ze dne 18. 6. 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Plzně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) Přestupku se žalobce měl dopustit stručně řečeno tím, že dne 24. 7. 2016 jel v Plzni jako řidič motorového vozidla rychlostí nejméně 80 km/h v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Za tento přestupek magistrát uložil žalobci pokutu 4 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců. Spáchání přestupku měl magistrát za prokázané především ze záznamu rychloměru, mapy místa, kde měření probíhalo, a výpovědi zakročujících policistů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

2. Odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu žalovaný zamítl. Protože žalobce podal pouze blanketní odvolání, žalovaný rozhodnutí magistrátu přezkoumal z vlastní činnosti a neshledal je nezákonným či nesprávným.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, v níž namítl řadu vad v samotném postupu správních orgánů v řízení (např. prekluze, nepřezkoumatelnost odůvodnění, nesrozumitelnost výroku), při zjišťování skutkového stavu (nesprávnost měření rychlosti a nesprávnost zjištění o nejvyšší dovolené rychlosti) a při právním posouzení věci (povaha komunikace, dvojí přičítání, nezohlednění všech okolností). Vzhledem k tomu, že šlo o typové podání uplatňované v soudním řízení správním napříč Českou republikou a jeho obsah je procesním subjektům znám, není třeba je v podrobnostech rekapitulovat.
4. Žalovaný ve vyjádření uvedl podrobné důvody, pro které žalobní námítky považoval za nedůvodné či nepravdivé.
5. Žaloba není důvodná
6. Příznačné pro žalobu je, že uvádí velký počet žalobních námitek směřujících proti řízení před magistrátem a jeho rozhodnutí, aniž by je žalobce uplatnil v přestupkovém řízení. Nejde přitom o námítky, které by nebylo možno uplatnit již před správními orgány, kde brojil především proti způsobu a výsledkům měření a zjištění o nejvyšší dovolené rychlosti v místě. Tím se tedy žalobce připravil nejen o jejich posouzení v obou stupních přestupkového řízení, ale omezil tím i možnost jejich posouzení v řízení před soudem (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013, č. j. 10 As 36/2019-33 ze dne 15. 8. 2019 a usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 As 24/2015-71 ze dne 2. 5. 2017, č. 3577/2017 Sb. NSS). Správní orgány za toho stavu totiž mohly posoudit jen ty skutkové a právní otázky, které byly nezbytné pro jejich rozhodnutí. Neměly důvod se vyjadřovat ke každé myslitelné výhradě žalobce.
7. Stejně tak příznačné je i to, že jde o námítky typově uplatňované v přestupkových věcech napříč Českou republikou, které v převažující míře nepřinášejí nové právní otázky, ale pouze opakování již judikovaného. Lze proto usoudit, že žalobci jde především o zbytečné zatěžování soustavy přestupkových orgánů a správních soudů spíše než o ochranu jeho veřejných subjektivních (hmotných) práv. Jakkoliv se to nemůže přímo promítnout do výroku soudu o věci, z hlediska odůvodnění není důvod, proč by žalobce měl dostat podrobnou odpověď na každou jeho jednotlivou námitku, o jejíž nedůvodnosti se bez obtíží mohl sám přesvědčit jak z výstižné a ucelené argumentace napadených rozhodnutí žalovaného a magistrátu, tak z veřejně dostupných zdrojů judikatury. To platí tím spíše pro řadu faktických tvrzení žalobce, z nichž žalobce, ač zastoupen advokátem, ani výslovně nedovozuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného (srov. odst. 11–12 usnesení sp. zn. I. ÚS 2161/17 ze dne 10. 8. 2017).
8. K tvrzené prekluzi odpovědnosti za přestupek (přesněji neprojednatelnosti přestupku) tak může soud pouze uvést, že je ustálen závěr, podle něhož má být § 20 zákona č. 200/2019 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., uplatněn na přestupky spáchané již od 1. 10. 2015 (srov. rozsudky NSS č. j. 7 As 86/2018-38 ze dne 6. 9. 2018, č. j. 2 As 155/2018-26 ze dne 13. 9. 2018 a další). To tedy platí i pro věc žalobce. Běh lhůty pro projednání přestupku byl v souzené věci opakovaně přerušen zahájením přestupku i vydáním několika rozhodnutí. Nedošlo tedy k tomu, že by marně uplynul rok od počátku běhu lhůty či dva roky od spáchání přestupku (§ 20 odst. 3 zákona o přestupcích).

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

9. Z ničeho neplyne, že by účinky přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku nemohly být spojovány i s rozhodnutími, která byla zrušena. Ochranu před svévolí správních orgánů žalobci poskytoval právě limit dvou let od spáchání přestupku (§ 20 odst. 3 *in fine* zákona o přestupcích).
10. Magistrát nebyl povinen projednat přestupek žalobce ve společném řízení, neboť ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku (§ 57 odst. 3 zákona o přestupcích). Řízení o přestupku, jehož se žalobce dovolával, magistrát zahájil dne 9. 5. 2016 (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 61/2017-38 ze dne 24. 9. 2018). Přestupku v nynější věci se žalobce měl dopustit 24. 7. 2016, tedy již po zahájení řízení o přestupku předchozím. S tímto hodnocením soudu je ostatně žalobce dobře obeznámen, neboť mu je soud sdělil právě již v rozsudku č. j. 17 A 61/2017-38 (který byl Nejvyššímu správnímu soudu znám z jeho úřední činnosti pod sp. zn. 1 As 383/2018, a to ještě dříve, než pro absenci výslovného vypořádání této námitky zrušil předchozí rozsudek v nynější věci).
11. Není pravda, že správní orgány zohledňovaly žalobcovu recidivu ještě před právní mocí rozhodnutí o předchozím přestupku. Ze správního spisu plyne, že dne 19. 1. 2017 oprávněná úřední osoba sepsala úřední záznam o tom, že při úvaze o sankci je nutno vyčkat nabytí právní moci rozhodnutí o předchozím přestupku z 22. 3. 2016. Kopie rozhodnutí magistrátu o tomto přestupku je rovněž součástí spisu a je z ní zřejmé, že rozhodnutí o přestupku z 2. 3. 2016 nabylo právní moci dnem 6. 3. 2017. O přestupku z 24. 7. 2016 pak magistrát rozhodl teprve 19. 4. 2017. Předchozí přestupek žalobce tedy zohlednil po právu.
12. Nebyla přitom porušena procesní práva žalobce tím, že v oznámení o zahájení řízení nebyla zmíněna mnohost trestné činnosti žalobce. Jednak zákon tuto povinnost nestanoví (podle § 46 odst. 1 správního řádu má být uveden předmět řízení), jednak je pro zachování obhajovacích práv podstatný popis skutku. Z oznámení zahájení řízení žalobce nemohl mít pochyb o tom, jakého skutku se týká, a k zohlednění přestupku z 22. 3. 2016 se žalobce mohl vyjádřit při ústním jednání. Bylo jeho volbou, že se jednání neúčastnil (č. l. 119–122, 232–237 správního spisu).
13. V odst. 16 žaloby žalobce poukázal na konstatování správního orgánu o pochybení policie. To je konstatování faktu, nikoliv žalobní bod jako tvrzení o *protiprávnosti* rozhodnutí z konkrétních *skutkových* a *právních* důvodů. Bez významu pro posouzení věci je pak úvaha žalobce o tom, jaký mu měl být uložen trest za přestupek z 22. 3. 2016. Uložení zákazu činnosti za přestupek z 24. 7. 2016 pak není v rozporu se zákonem, protože žádný zákon nezabraňuje uložení tohoto trestu v situaci, kdy si pachatel přestupku myslí, že mu týž trest měl být uložen již dříve.
14. Není vadný ani výrok rozhodnutí magistrátu, neboť je z něj jasné, že žalobci byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel. Tento zákaz po právu platí pro všechna motorová vozidla v provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 424/2017-39 ze dne 11. 7. 2018). Výrok je řádně odůvodněn, včetně odkazů na odpovídající ustanovení zákona. S ohledem na žalobní argumentaci spočívající mimo jiné v tom, že zákaz řízení měl být žalobci uložen již za předchozí přestupek, je ostatně otázkou, zda by nebylo věcně příslušné zakázat žalobci řízení všech motorových vozidel trvale a na všech místech.
15. Uvedl-li magistrát, že žalobce je povinen zaplatit pokutu a náklady řízení poštovní poukázkou nebo bezhotovostně, neznamená to, že by žalobce nemohl provést platbu i

jiným způsobem. Tyto způsoby jsou mu známy, neboť na ně odkázal v žalobě, a jeho zástupce to beztak činí v řadě žalob (srov. rozsudky NSS č. j. 9 As 282/2018-36, KS v Brně č. j. 73 A 24/2018-36 ze dne 31. 10. 2019, či KS v Ostravě č. j. 18 A 7/2018-43 ze dne 9. 7. 2018). Neuvedení všech možných způsobů platby proto nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Jeho zrušení by ostatně nevedlo k odstranění právní moci rozhodnutí o přestupku, což zřejmě žalobce očekává, neboť rozhodnutí o nákladech je samostatným (a samostatně zrušitelným) rozhodnutím (srov. § 79 odst. 2 správního řádu).

16. Úvahy magistrátu o druhu a výměře sankcí jsou přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Magistrát vzal v úvahu *v řízení prokázané okolnosti* a uvedl, zda je hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce. Nebyl důvod, aby se magistrát vyjadřoval ke všem možným kritériím za situace, kdy k jejich užití nezjistil skutkové důvody a žalobce žádné netvrdil. Nebyl pak důvod vypořádat se s rozhodovací činností v obdobných případech, protože žalobce neuplatnil tomu odpovídající námitku a zákon takovou povinnost správního orgánu nestanoví. Stejně tak neukládá povinnost uvádět konkrétní míru vlivu, kterou jednotlivé okolnosti měly na rozhodnutí (srov. odst. 38–39 rozsudku NSS č. j. 9 As 246/2019-58 ze dne 21. 5. 2020). Nebyl ani důvod zohlednit délku správního řízení (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 56/2019-28 ze dne 16. 5. 2019).
17. Magistrát nepřičítal žalobci tytéž okolnosti dvakrát k tíži; k tíži je výslovně přičítal pouze jednou. Jakkoliv lze souhlasit s tím, že se zvýšením rychlosti se obecně prodlužuje i brzdná dráha potřebná k zastavení, nemění to nic na tom, že v rámci rozpětí rychlostí předvídaného v § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu jde o vyšší překročení rychlosti. Jestliže zákonodárce považoval za kvalifikovaně nebezpečné již překročení rychlosti o 20 km/h, a s tím spojené prodloužení brzdné dráhy, je prodloužení brzdné dráhy při překročení rychlosti o 30 km/h nebezpečnější. Magistrát tedy individualizoval sankci právě tomu, že žalobce ohrozil bezpečnost a plynulost provozu vyšší měrou.
18. Postup magistrátu je bez vad i v tom, že bral jako přítěžující okolnost střední hustotu provozu. Jde opět o individualizaci posouzení – magistrát jasně uvedl, že šlo o střední hustotu provozu v poledních hodinách pracovního dne v krajském městě. Z hlediska obecně aplikovatelné skutkové podstaty ohrožovacího deliktu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu tak jde o jednání více ohrožující konkrétní účastníky provozu na pozemních komunikacích než obdobný skutek spáchaný ve středním provozu v H. D.
19. K tvrzení žalobce, že správní orgán přehlédl povahu pozemní komunikace, lze opětovně pouze uvést, že se jedná pouze o konstatování kombinace faktů a názoru žalobce. Nejde tedy řádný žalobní bod, neboť chybí jak *tvrzení o nezákonnosti*, tak *konkrétní právní argumentace*. Není z toho možné ani v základu usoudit, zda je povaha silnice podle žalobce významná například z hlediska zavinění, jako polehčující okolnost, nebo z jiného důvodu. Žalobce tedy nevymezil, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům, má směřovat soudní přezkum (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS).
20. Řádně odůvodněn byl závěr magistrátu o zavinění z vědomé nedbalosti. Žalobce v řízení neuplatnil žádné námitky, pro které by byl důvod tyto úvahy blíže rozvádět (srov. rozsudky NSS č. j. 10 As 238/201754 ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42 ze dne 22. 8. 2018).

21. Je celkově bez významu, zda se žalobci rychlostní limit 50 km/h jeví jako vhodný, neboť povinnost jej dodržovat mu ukládá zákon. Pokud to žalobci nevyhovuje, opravným prostředkem jsou volby (čl. 18 odst. 3, čl. 19 odst. 1, čl. 41 odst. 2 Ústavy ČR), nikoliv žaloba proti rozhodnutí správního orgánu. Není proto důvod doplnit dokazování znaleckým posudkem.
22. Magistrát svůj závěr o nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h dovodil z řádně provedeného dokazování výsledkem policistů. Stejně tak odůvodnil, proč neprovedl důkaz ohledáním místa, kde údajně měla být značka zvyšující dovolenou rychlost na 70 km/h. Tato argumentace žalobce je ostatně vcelku absurdní, protože obdobného přestupku se žalobce dopustil 22. 3. 2016 jen o několik stovek metrů dále z města. Již z toho mohl vytušit přesvědčení policie o tom, že v místě není umístěna značka B20a „70“. Každopádně magistrát ze srozumitelných, logických a na věc přílehlavých důvodů policistům uvěřil. Za toho stavu neměl důvod doplňovat dokazování, a to tím spíše, že výsledek proběhlého dokazování odpovídal jeho vlastní, místní znalosti dopravního značení. Tu není třeba prokazovat, protože nejde o důkaz ve smyslu § 50 odst. 1 a § 51 správního řádu. Jde o podklad pro rozhodnutí, se kterým měl žalobce možnost se seznámit při ústním jednání o přestupku a učinit jej sporným (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 7 As 31/2010-94 ze dne 5. 5. 2010).
23. Není přitom podstatné, zda žalobce viděl značku „Začátek obce“, neboť s ohledem na okolnosti musel vědět, že v obci je; úrovně křížení před místem přestupku zjevně neodpovídá představě žalobce o silnici pro motorová vozidla (srov. č. l. 36, 39 správního spisu a § 5 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích). Nebyl-li žalobce schopen mezi spácháním předchozího přestupku a přestupku v nynější věci, tj. čtyři měsíce, udržet v paměti, že je v obci, opět to zpochybňuje pouze jeho způsobilost účastnit se provozu na pozemních komunikacích, nikoliv naplnění formálních znaků přestupku.
24. Zbylé námitky žalobce ke správnosti měření pak vypořádal již magistrát ve svém rozhodnutí. Při ústním jednání byl proveden návod k obsluze radaru a byly provedeny i další důkazy k certifikaci radaru a správnosti vlastního měření rychlosti (srov. č. l. 236 *verte* správního spisu). To ostatně plyne i z rozhodnutí žalovaného. Jejich hodnotící úvahy jsou srozumitelné, logické a na věc přílehlavé.
25. Na základě výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. srpna 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.